

PODZIMNÍ POHÁDKA O TOM, CO ZNAMENÁ PŘINÁŠET OVOCE

EVA
MUROŇOVÁ

Podzim je doba hojnosti, štědrosti a velkorysosti. Z rodinných výletů se vracíme s plnou náručí podzimních plodů, ze zahrad s plnými bedýnkami ovoce, z lesa s plnými košíky hříbků nebo ostružin. To, co celý rok rostlo a zrálo, vydává ovoce, své plody. Má-li člověk dostatek trpělivosti a vytrvalosti, může si nabrat, kolik unese, a doma se rozdělit s druhými, nebo všechno, jak bývá dobrým zvykem, natlačit do sklenic a uchovat na zimu.

I tato na první pohled úplně obyčejná práce se může stát příležitostí ke společné modlitbě.

Než se pustíme do práce a nasbírané plody sníme, nasympeme na koláč nebo jinak zužitkujeme, můžeme chvíli společně žasnout nad jednoduchostí, krásou a rozmanitostí podzimních plodů. Je to jednoduché, potřebujeme pouze stůl, na něm to, co nasbíráme (jablka, hrušky, ořechy, švestky, hříbků...), rodinné společenství a hlavně trpělivost a chvíli beze spěchu a shonu.

- Obdivujeme nebo se můžeme pokusit spočítat, kolik barev má jablko, kolik odstínů jedné barvy najdeme na obyčejné hrušce, kolik čar najdeme na skořápce ořechu nebo kolik zrněk má kukuřice... Samozřejmě nejde o to, abychom vše přesně spočítali a pojmenovali, ale abychom si všimli, kolik zajímavých a podivuhodných detailů najdeme v přírodě.
- Plody a ovoce, které leží na stole, přikryjeme šátkem a hmatem, s rukou pod šátkem, je poznáváme.
- Plody a ovoce můžeme poznávat se zavázanýma očima podle toho, jak voní nebo jak chutnají.
- Jeden může ovoce znázornit pantomimou, gestem, nebo nakreslením do vzduchu a ostatní hádají, o které ovoce nebo plod jde.
- Pokud děti mohou vyběhnout na zahradu, můžeme je poslat do přírody pro něco sladkého, kulatého, šišatého, tvrdého, měkkého, pro něco, co spadlo ze stromu...
- Pokud máme na stole jeden druh ovoce, třeba košík s jablky, můžeme si všimnout, jak je každé jiné, a pak vybírat ta nejkrásnější nebo nejzajímavější. Můžeme je skládat podle velikosti, podle barvy, nebo vždy k jednomu velkému najít jedno malé. Totéž můžeme dělat s košíkem hříbků, oříšků. Záleží jen na naší fantazii a možnostech.

- Můžeme se také podívat, co v sobě ovoce nebo plod skrývá. Tak odkryjeme tajemství jáderek v jablku, podíváme se, co skrývá pecka, pomalu rozkrájíme hříbek nebo rozlouskneme a oloupeme a ochutnáme ořech.
- Můžeme se také na vše dívat lupou nebo udělat do papíru malý otvor, pozorovat jen malý detail a hádat, co to je.

Všechny činnosti vedou k pozorování a obdivování obyčejných věcí, kterých je podzimní příroda plná, učíme se pozorně dívat, žasnout a získávat vztah k tomu, co bychom většinou nepovažovali za důležité nebo co bychom snadno přehlédli. Učíme děti mít vztah k Božímu stvoření a k lidské práci. Učíme dítě mít vztah k věcem, které k Bohu ukazují.

I když to vypadá úplně jednoduše, učíme tak své děti základům modlitby díky před jídlem. Učíme je

Podzim se stává příležitostí, kdy se můžeme zamyslet nad tím, co znamená, když se o člověku řekne, že „nese dobré ovoce“.

mít vztah k obyčejným věcem, které člověk potřebuje k životu a které v rozmanitosti a velkorysosti dostává. Tento vztah je pak základem k projevům vděčnosti Tomu, který nám vše potřebné k životu dává.

Věta, která je výrazem prvního projevu vděčnosti, může ústy dítěte přirozeně hovořícího s předměty,

Eva Muroňová je vdaná, má 3 děti. Je zaměstnaná v Katechetickém centru při ostravsko-opavském biskupství. Asi 12 let katecheticky pracuje s dětmi (vlastními i cizími).

duchovní život

hračkami a zvířaty znít: „Děkuji ti, hruško, že tě můžu sníst.“ „Promiň mi, že tě sním, ale mám na tebe velkou chuť.“

Pro dospělého pak není nic přirozenějšího, než se k dítěti přidat, nebo k dětským hrám na objevování a obdivování přidat jednoduchou modlitbu: „Podívej, kolik jsme natrhali jablíček, nasbírali hříbků... Bohu díky za tak velkou úrodu. Budeme mít dost

pro sebe a ještě se můžeme s někým rozdělit.“

Podzim se tak stává výjimečnou příležitostí, kdy se můžeme také zamyslet nad tím, co znamená, když se o člověku řekne, že „nese dobré ovoce“, že „naplnil svůj život“, a co znamená Ježíšova výzva k tomu, že máme nést dobré ovoce.

Večerní podzimní pohádka pak může vypadat třeba takto:

Byl jednou jeden král a královna. Právě oslavili svatební hostinu a protože to byl dobrý král a dobrá královna, celé království se radovalo s nimi. Z jejich velké lásky se za nějaký čas narodili tři děti, tři synové. Král a královna chtěli pro své děti to nejlepší na světě a řekli si: „Každému z našich dětí zasadíme na královské zahradě ořech, ze kterého vyroste strom. Jak bude dítě růst a sílit, bude růst a sílit i jeho strom a my můžeme doufat, že tak jako budou mít stromy dobré a sladké ovoce, budou nést dobré a sladké ovoce i naši synové.“

Když stromy sadili, z celého srdce si přáli, aby jejich děti, až vyrostou, byly zdravé, silné a aby nesly dobré ovoce jako jejich stromy.

A opravdu, jak synové rostli a sílili, rostly a sílily i jejich stromy. Každý rok se zvětšily kmeny stromů o další letokruh a za nějaký čas se jejich koruna rozprostírala do výšky i šířky a stala se útočištěm před sluncem a nebezpečím.

Synové věděli o přání svých rodičů, a tak, když dostali každý své dědictví, svou část království, chtěli toto přání vyplnit.

„Nést dobré ovoce znamená být mocným a silným králem,“ řekl si nejstarší syn. „Budu bojovat, podmaním si okolní země a své království rozšířím. Stanu se silným a mocným králem velké říše. Tak ponesu dobré plody a splním přání svých rodičů.“

Jak řekl, tak udělal, a za nějaký čas, po mnoha válkách a bojích, jej lidé i v dalekých zemích znali jako nejbohatšího a nejmocnějšího krále největšího království. S jeho mocí však rostla i jeho osamělost. Poddaní před ním měli veliký strach, a tak král zůstal nešťastný a osamělý. Jeho strom poznamenaný mnoha boji stál na královské zahradě pokřivený a s polámanými větvemi.

Prostřední syn chtěl také splnit přání svých rodičů, jak nejlépe uměl. Řekl si: „Nést dobré ovoce znamená rozdělit se s druhými lidmi o všechno, co mám. Pozvu na hostinu své přátele, obyvatele království a budeme se společně radovat. Tak ponesu plody a splním přání svých rodičů.“

Jak řekl, tak také udělal. Uspořádal velkou hostinu, pozval všechny přátele a pohostil je. Jedli, pili, smáli se, zpívali, tancovali a byli spokojeni. Po celé zemi lidé chválili krále za jeho dobrotu a štědrost.

Za nějaký čas se ale královská pokladna vyprázdnila a s ní se vyprázdnil i královský palác. Přátelé krále opustili a zapomněli na něj. Zůstal sám v prázdném zámku a jeho strom smutně svěsil větve.

Nejmladší syn dlouho nevěděl, jak splnit přání svých rodičů. Dlouho přemýšlel o tom, co znamená „nést dobré ovoce“. Jednou ležel pod svým stromem a díval se přes jeho větve k nebi. „Strom nese ovoce, když má své kořeny hluboko v zemi. Pak stojí pevně, čerpá ze země vodu a živiny, je silný, mocný a ani vichřice mu neublíží. Strom nese ovoce, když má velkou a prostornou korunu. Pak má dostatek vzduchu a slunce, pak může rozdávat všem, kteří potřebují schovat před sluncem, před nebezpečím, kteří si potřebují odpočinout nebo se posílit.“ Nejmladší král tiše naslouchal, poznal tajemství svého stromu a řekl si: „Abych nesl dobré

ovoce, musím mít hluboké a silné kořeny a široké a velkorysé srdce. Pak u mě každý najde útočiště a pomoc.“

Jak řekl, tak udělal. Nejmladší král se s velikou láskou vydal mezi lid svého království a trpělivě naslouchal jejich přáním. Těšil nemocné, rozdával chléb hladovým, rozmlouval s osamělými a smutnými. Kamkoli přišel, otevírali lidé dveře a říkali: „To je náš dobrý král, stará se o nás, ví, co potřebujeme, žije mezi námi a má nás rád.“

Jeho strom na královské zahradě kvetl, měl ovoce pro každého, kdo potřeboval, a lidé říkali: „Máme dobrého krále. Nese dobré ovoce jako jeho strom.“

Když pak vezmete do svých dlaní dětské dlaně, můžete ze sepnutých dlaní vytvořit malý ořech, semínko, které královští rodiče zasadili svým dětem a které má ve svém sladkém jádru ukrytou sílu velkého stromu. Obyčejný ořech, který pod svou tvrdou slupkou ukrývá a chrání sladké a vzácné jádro. Jako

rodiče chrání své děti, tak Bůh chrání nás a my můžeme jeden druhému naslouchat a přinášet dobré ovoce.

Přeji vám dostatek trpělivosti k pozorování obyčejných věcí, které jsou plné skryté moudrosti.

Z RODINNÉHO ŽIVOTA SVATÝCH – SV. TEREZIE Z LISIEUX

Sv. Terezie od Dítěte Ježíše je známou a oblíbenou sveticí. Její „malá cesta“ ke svatosti skrze věrnost v každodenních povinnostech a konání maličností se stala vzorem pro mnoho křesťanů. Ač řeholnice, má její život mnoho co říci rodinám, protože většinu svého života strávila v rodině a rodina měla velký vliv na její formování.

RODIČE – LUIS A ZÉLIE MARTINOVÍ

Ani jeden z rodičů sv. Terezie původně neměl touhu vstoupit do manželství, oba pomýšleli na řeholní život. Zélie žádala v několika řeholních domech, ale byla považována za nevhodnou kvůli svému chatrnému zdraví. Luis se zajímal o řeholní život a studoval latinu, ale kvůli malému nadání musel od svého plánu ustoupit.

Luis Martin byl hodinář a měl docela prosperující obchod. Zélie se vyučila krajkářkou a také si založila vlastní podnik. Oba se vzali v r. 1858 a jejich manželství trvalo 15 let. Asi rok jejich manželství nebylo konzumované a kdyby nesplnili příkaz zповědníka, který jim řekl, že Boží vůlí je, aby měli rodinu, kdo ví, zda bychom o nich někdy slyšeli.

Zélie porodila 9 dětí (7 dcer a 2 syny), tři děti zemřely brzy po narození, Helenka ve věku pěti let, jen 5 dcer se dožilo dospělosti. Čtyři dcery odešly na Karmel, Leonie žila zasvěcený život u Sester Navštívení Panny Marie. Oba rodiče měli své děti velice rádi a podíleli se na jejich výchově. Zélie napsala: „Žijeme jen pro své děti, ony jsou celé naše štěstí.“

NÁBOŽENSKÁ VÝCHOVA

Luis i Zélie měli živou víru a hluboký vztah k eucharistii a modlitbě. Byli pro své děti prvními

učiteli katolické nauky. Otec přiváděl dcery navečer k adoraci před Nejsvětější Svátostí a horlivě jim předával pravdu reálné přítomnosti Krista v monstranci. Zélie ochotně dávala jídlo chudým, kteří klepali u jejich dveří. Její láska k duchovnímu životu se odrážela v úsilí vychovávat své dcery k modlitbě, ať již to byl večer růženec, ranní či večerní modlitba nebo uctívání její oblíbené sochy „usměvavé Panny Marie“, která byla umístěna v jídelně na čelném místě. Oba rodiče vyjadřovali svou lásku k eucharistii také častým svatým přijímáním. Používali duchovní pro-

**Rodiče měli pro své dcery jediný cíl:
„Chceme, aby byly svaté.“**

středky, jako poutě, novény, modlitby, mše, aby získali Boží pomoc pro zdraví a spokojenost svých dětí.

Podle tehdejších měřítek byli Martinovi považováni za zámožné, ale žádný ekonomický status nemohl nahradit jejich roli učitelů víry svých dcer.

Po smrti manželky poslal Luis své dcery do klášterních škol, aby zajistil další rozvoj jejich víry. Později, když jedna po druhé odcházely do kláštera, nebránil jim a považoval za čest, že dává své dcery Bohu.